

Sygn. I C 2824/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W.

przeciwko : A. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W. kwotę 3.706,50 zł (trzy tysiące siedemset sześć złotych pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2015r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W. kwotę 702,66 zł (siedemset dwa złote sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W dniu 22 lipca 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej A. K. kwoty 3.764,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie, wskazał, że pomiędzy A. K. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (poprzednikiem prawnym powoda) została zawarta umowa pożyczki. Na mocy umowy pożyczki pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki w terminie do dnia 30 sierpnia 2014 roku. W związku z zawartą umową pożyczki naliczona została prowizja w wysokości 415,20 zł, stanowiąca opłatę za udzielenie pożyczki. Pozwana zobowiązała się również w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki do zapłaty kosztów windykacyjnych w kwocie 135 zł tytułem kosztów wezwań do zapłaty przesyłanych drogą pocztową. Pomimo wezwań do zapłaty pozwana do dnia złożenia pozwu nie wywiązała się z zobowiązań wynikających z zawartej umowy pożyczki i nie dokonała zapłaty z tytułu wymagalnego zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego we Włocławku, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew, A. K. wniosła o zawarcie ugody z powodem, poprzez spłatę zadłużenia w ratach po 150 zł miesięcznie.

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2016r. powodów wskazał, że nie wyraża zgody na rozłożenie na raty dochodzonej należności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2014 roku pozwana A. K. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Zawarcie przedmiotowej umowy wyglądało w ten sposób, że pozwana na stronie internetowej należącej do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. –(vivus.pl) – utworzyła (...) Klienta. Utworzenie przedmiotowego profilu było jednoznaczne ze złożeniem przez pozwaną wniosku o zawarcie umowy oraz pierwszego wniosku o pożyczkę. Następnie pozwana dokonała na rachunek bankowy pożyczkodawcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – przelewu kwoty 0,01 zł tytułem opłaty rejestracyjnej. W tytule przelewu kwoty za opłatę rejestracyjną pozwana wpisała „Potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl”. Odnotowanie płatności opłaty rejestracyjnej oraz weryfikacja danych podanych przez pozwaną podczas tworzenia profilu klienta na stronie internetowej należącej do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zakończyła procedurę rejestracji. Po dokonaniu pozytywnej oceny wniosku pozwanej o pożyczkę oraz ryzyka kredytowego dotyczącego pozwanej pożyczkodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wydał pozytywną decyzję o udzieleniu pozwanej pożyczki. Zgodnie z zawartą przez strony umową pożyczki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 3.000 zł. Okres trwania pożyczki wynosił 30 dni. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w łącznej kwocie 3.415,20 zł do dnia 30 sierpnia 2014 roku.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, umowa w § 10 ust. 1 zastrzegła dla pożyczkodawcy możliwość naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Umowa w § 10 ust. 1 przewidywała nadto, że zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki, stanowiące wezwanie do zapłaty, będą wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na adres korespondencyjny pożyczkobiorcy lub w formie SMS i e-mailem. Pożyczkobiorca mógł być obciążony kosztami wezwań do zapłaty.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca miał także prawo do podjęcia działań mających na celu odzyskanie swojej wierzytelności, w tym w szczególności do przekazania tej wierzytelności do obsługi przez zewnętrzny podmiot. Po upływie terminu spłaty pożyczki pożyczkodawca miał prawo do dochodzenia zwrotu pożyczki na drodze postępowania sądowego. Kosztami dochodzenia zwrotu pożyczki na drodze postępowania sądowego miał zostać obciążony pożyczkobiorca.

Kwota pożyczki w wysokości 3.000 złotych została przelana na konto bankowe pozwanej.

dowód: okoliczności bezsporne; umowa pożyczki odnawialnej z załącznikami – k.22-24; regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną – k. 25-25v; potwierdzenie dokonania opłaty rejestracyjnej – k. 19; warunki umowy pożyczki – k. 16, 21

Pismem z dnia 30 września 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w łącznej kwocie 3.495 zł (kwota udzielonej pożyczki w wysokości 3.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 415,20 zł, odsetki za nieterminową płatność w wysokości 44,80 zł, opłata za pierwsze wezwanie do zapłaty w wysokości 35 zł) w terminie do dnia 10 października 2014r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30 września 2014 roku – k. 18

Kolejnym pismem z dnia 16 października 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwał pozwaną do natychmiastowej zapłaty należności w kwocie 3.531,90 zł (kwota udzielonej pożyczki w wysokości 3.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 145,20 zł, odsetki za nieterminową płatność w wysokości 62,70 zł, opłata za pierwsze wezwanie do zapłaty w wysokości 35 zł, opłata za drugie wezwanie do zapłaty w wysokości 15 zł, opłata za trzecie wezwanie do zapłaty w wysokości 4 zł).

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16 października 2014 roku – k. 17

Pismem z dnia 30 października 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ostatecznie wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w łącznej kwocie 3.551,50 zł (kwota udzielonej pożyczki w wysokości 3.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 415,20 zł, odsetki za nieterminową płatność w wysokości 78,30 zł, łączna opłata za monit listowny 50 zł, łączna opłata za monit sms 8 zł).

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2014r. – k. 20

W dniu 10 lutego 2015 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. dla wspólnego prowadzenia działalności gospodarczej zawiązały spółkę jawną, która miała prowadzić działalność pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna.

dowód: umowa spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku – k. 29-31v

W dniu 06 marca 2015 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. jako wspólnik (...) Sp. z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W., na podstawie zmienionej uchwałą wspólników umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku, wniósł wkład w postaci pakietu przysługujących mu wierzytelności z tytułu zawartych umów pożyczek. Każda wniesiona wierzytelność składała się z: a) kapitału niespłaconej kwoty pożyczki, b) opłat z tytułu wykonanych czynności windykacyjnych, c) odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonych od kwoty kapitału niespłaconej pożyczki oraz d) odsetek ustawowych od opłat windykacyjnych liczonych od dnia wymagalności zobowiązania. Powyższą transakcją została objęta wierzytelność, jaką posiadał (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w stosunku do pozwanej.

W załączniku do umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku, stanowiącym listę dodatkowych wierzytelności (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zamieszczona została wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki odnawialnej, zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o.

dowód: okoliczności bezsporne; umowa sprzedaży wierzytelności – k. 32-33; lista wierzytelności wniesionych do spółki jawnej – k. 27-28; oświadczenie o wniesieniu wkładów – k. 26

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, nie były one kwestionowane przez stronę pozwaną. Okoliczności faktyczne nie były sporne między stronami, strona pozwana złożyła jedynie wniosek o rozłożenia należności na raty.

Wskazać należy, że powód poprzez przedłożenie umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 roku, a także załącznika w postaci listy wierzytelności wchodzących w skład wnoszonego wkładu do umowy spółki jawnej, w którym to znajduje się wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki numer (...) i inne dalsze dane pozwalające wierzytelność tę zidentyfikować, wykazał w sposób należyty nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem, a tym samym swoją legitymację czynną.

Na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie budzi wątpliwości okoliczność, że poprzednika prawnego powoda i pozwaną łączyła umowa pożyczki, która pod względem prawnym stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715) oraz art. 6 i następne ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. 2012, poz. 1225-t.j.). Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl natomiast art. 3 ust. 1

wspomnianej ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ww. ustawy).

Faktem jest, iż obowiązek zwrotu pożyczki zależy od wykonania przez dającego pożyczkę własnego zobowiązania. Bezsprzeczne jest, że dający pożyczkę wykonał swoją część umowy poprzez przeniesienie na własność pozwanego określonej ilości pieniędzy. W takiej zaś sytuacji powstaje obowiązek zwrotu pożyczki przez pozwaną jako biorącą pożyczkę. Brak jest natomiast dowodu wskazującego na zwrot pożyczki przez pozwaną. Pozwana nie kwestionowała twierdzeń strony powodowej, a zatem w tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu kwoty pożyczki w wysokości 1.800 zł. Wobec powyższego roszczenie strony powodowej w tym zakresie jest zasadne.

W ocenie Sądu, na uwzględnienie zasługiwało także roszczenie powoda w zakresie odsetek umownych za czas opóźnienia w spłacie pożyczki naliczanych przez stronę powodową zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Odsetki te zostały przez stronę powodową skapitalizowane za okres od dnia 31 sierpnia 2014 roku do dnia 25 maja 2015 roku. Stosownie bowiem do § 10 ust. 1 umowy pożyczki odnawialnej V.pl pożyczkodawca w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki był uprawniony do naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Wątpliwości Sądu budziła natomiast możliwość obciążenia pozwanej kwotą 58 zł tytułem opłat windykacyjnych, wezwań do zapłaty, w ocenie Sądu ich jednostkowa wysokość znacząco przekracza faktyczne koszty wykonania tych czynności, wynikające z zasad doświadczenia życiowego.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia

stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Jednocześnie stosownie do art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Przy umowie pożyczki głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych

przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, trzeba stwierdzić, że postanowienia § 10 ust. 1 umowy pożyczki odnawialnej V..pl, jako nieuzgodnione indywidualnie z pozwaną i nakładające na nią rażąco wygórowane opłaty za wysłanie pism, jakimi są wezwania do zapłaty, znacząco przewyższające rzeczywiste koszty ich wysłania i nieprzewidujące jednocześnie możliwości pobierania takich opłat dla pożyczkobiorcy w przypadku wysłania pism do pożyczkodawcy, jeśli realizowałby on umowę niezgodnie z jej treścią, są niedozwoloną klauzulą umowną. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie opłat za wysyłanie wezwań do zapłaty w wysokościach wskazanych w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz z w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta. W tym miejscu warto przytoczyć treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 kwietnia 2012 roku w sprawie XVII AmC 5533/11, w którym uznano za niedozwoloną klauzulę umowną zapis o następującej treści „Za pisemne wezwanie pobiera się zryczałtowaną opłatę w kwocie 20 zł”. Niezależnie od powyższego uznać należy, że zapisy § 10 ust. 1 umowy pożyczki odnawialnej V..pl w zakresie, w jakim nakładają na pożyczkobiorcę obowiązek zapłaty kosztów wezwań do zapłaty w zryczałtowanej określonej w umowie wysokości, są niewątpliwie sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Opłaty windykacyjne określone w § 10 ust. 1 ww. umowy w świetle czynności nimi objętych są rażąco wygórowane. Co prawda wysokość tych kosztów została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Przywołać należy w tym kontekście treść przepisu art. 353¹k.c., stosownie do którego treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zdaniem Sądu, zapisy postanowień przedmiotowej umowy w zakresie opłat windykacyjnych sprzeczne są z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy – pozwanej jako pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Określone bowiem przez stronę powodową koszty za pisemne wezwania do zapłaty w kwocie odpowiednio 35, 45 oraz 55 złotych nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście kosztami, a nadto nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wskazanych czynności. Podniesione na etapie postępowania sądowego żądanie zapłaty związane z niewywiązaniem się kontrahenta z przyjętego na siebie zobowiązania ma na celu wyłącznie rekompensatę strat poniesionych przez drugą ze stron umowy i nie może prowadzić do uzyskania dodatkowych korzyści. Tymczasem określona w umowie wysokość opłat za czynności windykacyjne, jakimi były wezwania do zapłaty, ma na celu nie tylko pokrycie poniesionych ewentualnie przez stronę powodową z tego tytułu kosztów, ale także przysporzenie jej dodatkowych przychodów. Co więcej, trudno uznać za zasadne przerzucanie na klientów kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek pieniężnych. Koszty takowe związane są z ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i winny być wkalkulowane przez przedsiębiorcę w poczet

kosztów bieżącej działalności, a konieczność ich ponoszenia zabezpieczona w inny sposób niż bezpośrednie obciążanie nimi pożyczkobiorców po dniu wymagalności należności.

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd uznał za słuszne żądanie w zakresie kwoty 3.706,50 zł [3.000 zł (kwota kapitału), 291,30 zł (skapitalizowanej kwoty odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału) oraz 415,20 zł (prowizji)].

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.706,50 zł na podstawie art. 720 § 1 k.c. (vide: pkt 1 sentencji wyroku). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Z jednej strony Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwaną

obowiązek uiszczenia kosztów wezwań do zapłaty (kosztów widynkacyjnych) w wysokości w niej określonej stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ograniczającymi swobodę umów i w istocie zmierzają do obejścia prawa w zakresie przepisów o odsetkach maksymalnych (vide: pkt 2 sentencji wyroku).

O odsetkach od należności głównej Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu. W myśl art. 481 § 1 i § 2 k.c. (wg stanu na dzień 31.12.2015r.) jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Odnosząc się do wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, Sąd uznał, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Przepis art. 320 kpc, stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Na podstawie tego przepisu sąd może dostosować treść sentencji orzeczenia do sytuacji ekonomiczno-finansowej dłużnika. Szczególnie uzasadnione przypadki to okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, a przede wszystkim jego sytuacja majątkowa, finansowa, rodzinna, które powodują niedostatek rodziny i czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia, przy czym Sąd musi dbać jednocześnie o uzasadniony ekonomiczny interes wierzyciela, któremu przysługuje prawo do zapłaty długu. Rozłożenie na raty może więc być uzasadnione np. przebywaniem dłużnika w zakładzie karnym, jego poważną chorobą mającą wpływ na możliwość spełnienia świadczenia, nieurodzajem, klęską żywiołową. Przepis powyższy może być stosowany przez sąd zarówno na wniosek strony zainteresowanej jak i z urzędu. Jeżeli sąd nie uwzględni wniosku strony o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, dłużnik może zawsze zaproponować wierzycielowi zawarcie stosownej ugody odnośnie zasądzonego świadczenia nawet w toku postępowania egzekucyjnego. W przepisie art. 320 k.p.c. zawarta została szczególna zasada wyrokowania, dająca sądowi możliwość zasądzenia zgłoszonego przez powoda roszczenia z uwzględnieniem interesu pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. To upoważnienie sądu do konstytutywnej ingerencji w treść istniejącego stosunku prawnego przez przekształcenie objętego nim świadczenia jednorazowego na świadczenie o charakterze ratalnym przemawia nie tylko za procesową, ale i materialnoprawną naturą przepisu art. 320 k.p.c. Sąd podejmuje z urzędu lub na wniosek pozwanego decyzję o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, po stwierdzeniu, że przemawiają za tym, ujawnione w sprawie, szczególnie uzasadnione wypadki, leżące po stronie pozwanego. Pozwana wezwana do osobistego stawiennictwa na rozprawę, pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania strony nieobecnej, nie stawiała się, zatem Sąd nie miał możliwości ustalenia rzeczywistej sytuacji osobistej, materialnej, życiowej pozwanej. Zatem, zdaniem Sądu brak jest podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. Na taką ocenę wpływ miał również interes ekonomiczny wierzyciela.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (vide: pkt 3 sentencji wyroku).